U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) A. K.**, **b) D. K.**, oba zast. Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 21, Praha 1, proti žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutím žalované ze dne 4. 10. 2017, č. j. MV-106161-5/SO-2017 a č. j. MV-106160-5/SO-2017, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2017, č. j. 48 A 136/2017 - 22,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutími ze dne 6. 6. 2017, č. j. OAM-2537-7/DP-2017 a č. j. OAM-2535-7/DP-2017, zastavilo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádostech žalobců o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Žalovaná v záhlaví uvedenými rozhodnutími zamítla odvolání žalobců a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[3] Rozhodnutí žalované napadli žalobci žalobami u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Ten v záhlaví specifikovaným usnesením řízení ve věcech žalobců vedených u krajského soudu pod sp. zn. 48 A 136/2017 a 48 A 137/2017 spojil ke společnému řízení vedenému pod sp. zn. 48 A 136/2017 a žaloby odmítl.

[4] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) brojili proti usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhli napadené usnesení zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Soudní poplatek za podání kasační stížnosti se přitom podle § 7 odst. 1 téhož zákona stává vznikem poplatkové povinnosti, tj. podáním kasační stížnosti, rovněž splatným.
[6] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že: „*[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.*“

[7] V právě posuzované věci ani jeden ze stěžovatelů spolu s podáním kasační stížnosti soudní poplatek neuhradil. Nejvyšší správní soud proto oba stěžovatele usneseními ze dne 14. 12. 2017, č. j. 4 Azs 245/2017 - 9, a č. j. 4 Azs 245/2017 - 11, vyzval k uhrazení soudního poplatku ve výši 5 000 Kč (viz položka č. 19 sazebníku soudních poplatků) ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení těchto usnesení.

[8] V obou usneseních byli stěžovatelé poučeni o tom, že pokud soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatí, Nejvyšší správní soud řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zastaví. Rovněž byli stěžovatelé seznámeni s tím, že k zaplacení soudního poplatku se po marném uplynutí této lhůty nepřihlíží.

[9] Obě usnesení byla stěžovatelům doručena prostřednictvím jejich společného zástupce Mgr. Leonida Kushnarenka, advokáta, do datové schránky dne 20. 12. 2017. Patnáctidenní lhůta k uhrazení soudního poplatku tedy uplynula ve čtvrtek 4. 1. 2018. Stěžovatelé však v této lhůtě soudní poplatek za podání kasační stížnosti neuhradili.

[10] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že mu dne 3. 1. 2018 zástupce stěžovatelů zaslal podání, v němž požádal o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku o 30 dnů. Žádost odůvodnil tím, že stěžovatelé, resp. jejich zákonní zástupci, se v současné době nacházejí v zahraničí, a z toho důvodu je proto není možné kontaktovat.

[11] Tuto žádost podle jejího obsahu vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako žádost o nezastavení řízení o kasační stížnosti v důsledku nezaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě ve smyslu § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Toto ustanovení upravuje možnost nezastavit řízení v důsledku nezaplacení soudního poplatku, a to až do rozhodnutí o věci samé (tj. fakticky umožňuje odklad poplatkové povinnosti), existuje-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatníku mohla vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit.

[12] Nejvyšší správní soud však na základě argumentace obsažené v žádosti neshledal, že by na straně stěžovatelů existovaly skutečnosti, které by zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku vylučovaly. Stěžovatelé, resp. jejich zástupce, předně soudu vůbec nesdělili, v čem nebezpečí z prodlení spatřují a jaká újma by jim mohla vzniknout. Obecné a blíže neodůvodněné tvrzení o pobytu stěžovatelů, resp. jejich zákonných zástupců, v zahraničí nelze považovat za okolnosti uvedené v § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních

poplatcích. Samotnou skutečnost, že řízení o kasační stížnosti bude zastaveno v důsledku nezaplacení soudního poplatku stěžovateli v soudem stanovené lhůtě, přitom nelze považovat za újmu ve smyslu § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, neboť se jedná o zákonem stanovený a předvídatelný následek nezaplacení soudního poplatku.

[13] Nejvyšší správní soud opětovně zdůrazňuje, že poplatková povinnost za podání kasační stížnosti vznikla stěžovatelům již podáním kasační stížnosti, v posuzovaném případě dne 28. 11. 2017. Stěžovatelé tak již v tu chvíli měli být srozuměni s tím, že pokud soudní poplatek neuhradili spolu s podáním kasační stížnosti, budou tak povinni učinit v blízké době na výzvu soudu. Patnáctidenní lhůta, kterou jim následně Nejvyšší správní soud k zaplacení soudního poplatku výše uvedenými usneseními ze dne 14. 12. 2017 stanovil, již tedy byla lhůtou dodatečnou. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že doba od podání kasační stížnosti (28. 11. 2017) po konec dodatečné lhůty k zaplacení soudního poplatku (4. 1. 2018) byla dostatečnou k tomu, aby stěžovatelé svou poplatkovou povinnost splnili.

[14] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že neshledal důvod k tomu, aby o žádosti o nezastavení řízení o kasační stížnosti v důsledku nezaplacení poplatku rozhodoval samostatným výrokem či samostatným usnesením. Ve svých rozhodnutích již totiž vyslovil, že tímto způsobem se o žádosti rozhoduje pouze v případě, jsou-li podmínky dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích splněny; a to usnesením, které není třeba doručovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2012, č. j. 2 As 79/2012 - 12).

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatelé nezaplatili soudní poplatek při podání kasační stížnosti ani v dodatečně stanovené lhůtě a podmínky pro postup podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích nebyly v jejich případě splněny, Nejvyšší správní soud v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení zastavil.

[16] O náhradě nákladů tohoto řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu